

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Desiderius. Dialogvs Vere Pius, & Comprimis Iucundus, De
Expedita Ad Dei Amorem Via**

Comalada, Miguel

Elvaci, 1685

Cap. IV. De Humilitatis Domo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60062](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60062)

De Humilitatis Domo.

CAPUT IV.

Igitur relicto Pastore, Desiderius iter ingressus est, unà cum cane suo juxta ipsum cursitante, eúmque in itinere haud mediocriter confirmante & consolante. Ubi aliquamultos dies atque noctes eundo exegerat, Dominica die ad pratum quoddam pervenit, ingens sanè, elegans ac jucundum, sed in arida ac petrosa regione, vel solo, situm. Quæ res non parvum illi stuporem ingessit, quòd tam elegans, viride, floridumque conspiceret pratum in loco usque adeò sicco, lapidoso, spinis ac tribulis obsito. Porro in hujus prati medio eximiæ erant constructæ ædes, quod illi magnam attulit voluptatem & lætitiã. Accedens autem propiùs, vidit fores clausas, & virginem quamdam ad eas foris consistentem, habitu quidem

dem. & gestu ac moribus, ut videbatur, honestam. Quæ ubi Desiderij canem contuita est, timore ac terrore cœpit corripì. Ad quam Desiderius: Nihil, ait, timeas: namque canis meus nemini nocere novit. Mirabatur intereà vehementer Desiderius, videns virginem hanc solam præ foribus consistere, dixitque illi: Quid hîc agis aut præstolaris sola, mea soror? Cui illa: Expecto, inquit, dum fores patefiant, ut intrò me recipiam. Et Desiderius: Quo, inquit, vocaris nomine? Ad quod illa: Vana Gloria appellor. Interim non parùm diu præstolabatur Desiderius, priusquam porta recluderetur atque pateficeret. Cernens autem se diu frustra morari, pulsare atque clamitare cœpit. Habebant namque fores malleum ferreum, quo pulsaretur, isque longanimitas dicebatur. Confestim autem vir quidam prodiit grandævus ac venerabilis, portamque

que aperuit. Siquidem ostiarius
 & totius domûs illius custos erat,
 noménque illi erat, Timor DEI.
 Vilo hoc tam egregio, cordato ac
 venerando sene, exhilaratus est De-
 siderius, & post debitum illi impen-
 sum honorem, manúmque deoscu-
 latam, ita eum affatus est: Eâ gratiâ,
 mi Domine, huc accessi, ut equitem
 quendam, vocabulo Amorem DEI,
 perquiram: dictumque mihi est,
 eum per hanc profectum eremum,
 atque ad has ædes appulisse. Quare
 scire velim, sitne intus apud vos.
 Ad hanc inquisitionem ostiarius gau-
 dio perfusus, quippe qui Amorem
 DEI, utpotè germanum suum, im-
 pensè diligeret, ait ad Desiderium:
 Quamobrem, fili mi, hunc equi-
 tem requiris? quid ad illum negotij
 habes? DESIDERIUS. Ea re,
 Domine Pater, illum inquiri, quòd
 mihi non modò placeat plurimùm,
 sed etiam cum primis necessarius sit.
 TIMOR DEI: Quid est igitur?
 B Num

Num tale aliquid habes, quod non sis ausus edicere? DESID. Nimirum hoc est, Domine, quod illius frui consuetudine, apud ipsum famuli loco demorari, eoque præceptore ac Domino uti percipiam: siquidem in cunctis hisce regionibus necdum quemquam, qui meo sederet animo, Moderatorem aut Dominum adipisci potui, tametsi per plures me expetierint ac obsecrarint. Cæterum de hoc Amore DEI ab alijs didici, perquam nobilem, benignum, & commodum eum esse Dominum, servisque suis magna largiri præmia, eò quod locuples ac liberalis sit. TIMOR DEI sive Ostiarius: Verum quidem est, eum hæc transisse, sed paucis comitatum. Atqui in præsentiarum non est in his rectis. Sed parumper expecta, dum virginem huc ad te evocem, quæ, ubinam sit, certis indiciis tibi
 declaret.

* *

U